

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 182.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000779472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

havde forhandlet med ham om nu at give sit Minde til Sønnens fromme Beslutning: »Ja, lad det saa være da! Gud give, det maa blive til Lykke!» — Martin syntes, han kunde høre ham sige de Ord.

Men han maatte nu mindes det frygtelige Brev, han fik fra sin Fader kort efter, at han var gaaet i Kloster: Martin havde narret ham for hans Arbejde og hans Penge og ogsaa for hans Tilfredshed her i Verden. Han vilde ikke see Martin mere.

Hans Fader kunde umulig virkelig tilgive ham, tænkte Martin. Det maatte være for Velanstændigheds Skyld, at han var gaaet ind paa at komme til denne Højtidelighed. — Og hans Fader havde jo faaet Ret! Martin havde jo ingen Ting vundet ved at gaa i Kloster, — skjønt det maatte han vel ikke tænke. — Aa, vilde hans Fader ikke faa Magt over hans Sind, saasomt han saae ham? Hvor kunde han staa for hans Myndighed? — — og alligevel skulde nu Martin holde paa sit, — og, Herre Gud! — han skulde læse sin første Messe i en saadan Tilstand! — —

Mod hans Vilje gled hans Tanker hen til Jomfru Ursula. — Det var jo ulovligt, — hans Skriftefader havde forbudt ham at tænke paa hende — — — Han havde jo syntes, den sidste Gang han saae hende, at sammen med hende fandt han Fred fra Gud, — men at han maatte om ad Klostervejen forat vinde den evigt, forat ikke hans Helvedes-Angst skulde ødelægge den for ham. Men hvis nu den Vej sletikke var den rette — det havde jo intet hjulpet — — Hans Fader fordømte den jo — og hans Fader vilde have givet sit Ja til det Giftermaal, naar han hørte, hvem hun var, og saae hende — — — Nej, nej, nej! — han maatte ikke tænke de Tanker — — Og dog var det den eneste Gang, han havde haft Fred i Gud, siden sin Barndom, det Øjeblik, da han holdt hende i sine Arme — — —

Martin rejste sig med et vildt og forfærdet Udtryk i sit Ansigt, smøgede Munkedragten af sin Overkrop og greb en Reb-Svøbe fra Væggen. Han pidskede sig, saa de knudrede Reb hvinede ved Slagene, og Bloddraaberne traadte ud overalt paa hans Ryg og Skuldre.

Men hvad kunde det hjælpe, for det lo jo ad ham derhenne? — — han kunde for Svimmelhed ikke ret skjjelne, om det var ham selv, der lo, eller Satan, som atter run-